

INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION

nr. 243 juli 2020

ip^a ROTTERDAM

[HTTP://ROTTERDAM.IPA-NEDERLAND.NL](http://rotterdam.ipa-nederland.nl)

Informatie IPA Rotterdam	1
Inhoud/Activiteiten	3
Van de redactie	3
Contactpersonen	5
Van de voorzitter	7
Bezoekje aan Lodi Houter	9
Mode met een missie	11
1 meter 50 in diensttijd	13
Strafrechtspraak in tijden van corona	15
Geweld en agressie	17
Lieve oma	19
Henk zus, Henk zo	21
Fris je verkeerskennis op	23
Hoe vies kan het zijn	25
Coronahoesters	29

Activiteiten

Sinterklaasbingo

Ontmoetingscentrum Prinsenhof
Bramanteplein 2 Rotterdam
Zaterdag 28 november 2020
13:30 uur inloop (onder voorbehoud)

Nieuwjaarsreceptie

Ontmoetingscentrum Prinsenhof
Bramanteplein 2 Rotterdam
Zondag 3 januari 2021
14:30 uur inloop (onder voorbehoud)

Van de redactie (door Tim Dekker)

Daar zit ik dan op zondag 5 juli 2020 achter het toetsenbord van mijn computer dit stuk aan het papier toe te vertrouwen. Dit wordt het laatste stuk van mijn hand als redacteur van ons IPA-blad. Dit doe ik, om het heel mooi te zeggen, om mij moverende redenen. De afgelopen maanden is er door het vervelende COVID 19 virus heel wat gebeurd. Onze uitgever Publikatieburo United is gestopt. Lodi Houter, de eigenaar heeft de handdoek in de ring moeten gooien. Dit alles is het gevolg van de coronacrisis. Lodi heeft direct nadat de Politie Uitgeverij Biermann haar deuren sloot met wederzijds genoegen de uitgaven van ons blad verzorgd. Ook met de drukkerij Elite uit het Belgische Lommel, was de samenwerking goed. Gelukkig hebben we als IPA-Rotterdam een nieuwe uitgever kunnen vinden in Clappers & Vlieger Media. De eigenaren Paul Clappers en Michel Vlieger hebben elkaar leren kennen in de uitgeverwereld. Paul kan bogen op een jarenlange ervaring. Onder andere als bladmanager bij een grote uitgeverij. Hij wilde echter zijn eigen koers gaan varen, waarop hij besloot voor zichzelf te beginnen onder de naam Clappers Media. Zoals hierboven eerder gemeld kennen Michel Vlieger en Paul Clappers elkaar als collega's. Er was toen al een klik tussen de twee. Toen Michel had besloten om zijn baan op te zeggen en dacht aan zelfstandigheid, wilde hij daarover eens met Paul van gedachten wisselen. Uit dit gesprek is dus de uitgeverij Clappers & Vlieger Media ontstaan. Als IPA-Rotterdam hopen wij op een langdurige samenwerking.

Ook ik ontkom ook dit keer niet aan wat te schrijven over de coronacrisis. Ondanks dat het nu lijkt dat het allemaal weer wat beter gaat in Nederland, blijven er zorgen over deze wereldwijde pandemie. In de USA en in Brazilië lijkt men het nog niet onder controle te hebben. In verschillende landen in Europa zijn soms weer lokale brandhaarden. Het virus heeft heel wat roet in het eten gegooid. De mooie sportzomer die ons te wachten stond, is niet doorgegaan. Het Europees kampioenschap voetballen waar het Nederlands elftal aan mee zou doen en de Olympische spelen zijn verplaatst naar 2021. Vandaag, 5 juli, begon weer een groot sprotevenement. Het Formule 1 circus ging weer van start in Oostenrijk, maar zonder publiek. Helaas haalde Max Verstappen, die de twee voorgaande edities won, de finish niet. Gelukkig krijgt hij over twee weken een herkansing in Oostenrijk. Ja, en dan de werkzame collega's nog. Zij hebben het de laatste tijd ook weer behoorlijk voor de kiezen gehad. De begeleidingen van de COVID 19 patiënten, de diverse demonstraties. Voor- en tegenstanders vragen nogal wat van de politie. Zij moeten de onpartijdige politie zijn. Ga er maar aanstaan.

Ook IPA-Rotterdam heeft met het coronavirus en de crisis te maken. 16 september staat de barbecue gepland in de Prinsenhof. Helaas kan ook dit geen doorgang vinden. Om een andere invulling aan onze Sinterklaasbingo te geven, had het bestuur van IPA-Rotterdam besloten de jubilarissen te huldigen tijdens de barbecue. Echter is het niet mogelijk om alle mensen, jubilarissen en barbecue-gangers allemaal te ontvangen in de Prinsenhof. De 1,5 meter maatregel speelt de uitbater parten. Daarom is besloten om alleen de jubilarissen uit te nodigen voor een diner. In het blad van december lezen jullie hierover. IPA-Rotterdam kan zich gelukkig prijzen met een volledig bestuur. Hetty van den Eijk neemt het redacteurschap over. Natuurlijk zal ik Hetty bijstaan bij het samenstellen van het blad. Klaas Blokland heeft te kennen gegeven het secretariaat op zich te nemen.

En last but not least. Beste leden van IPA-Rotterdam jullie maken heel wat mee tijdens jullie dienst. Hierbij het verzoek om hierover een mooi artikel te schrijven voor ons blad. Ook andere artikelen, zoals een reis naar het buitenland met contacten met de collega's daar zijn onderwerpen voor een goed verhaal. Vertrouw dit aan het papier toe en stuur het naar de redactie. Graag foto's in een zo hoog mogelijke resolutie apart van de tekst mailen.

Contactpersonen I.P.A. Rotterdam

Regionale Eenheid Rotterdam

Sectoren.

Rijnmond Noord. Maassluis – Vlaardingen	K. de Jong
Rotterdam Stad. B. Centrum B. Centraal Station	Henri Appeldoorn henri.appeldoorn@politie.nl Klaas Blokland klaas.blokland1@politie.nl
Rotterdam Oost.	VACANT
Rotterdam Zuid. B. Feijenoord.	Jan Pots jan.pots@politie.nl Tick Dui kithuat@hotmail.nl
Rijnmond Zuid B. Charlois.	Serdar Kilickaya Serdar.kilickaya@politie.nl
Zuid-Holland-Zuid.	VACANT
Zeehaven.	Ayhan Akgul ayhan.akgul@politie.nl
D.R.O.S.	VACANT
D.R.I.O.	Adam Esinga adamelsinga@telfort.nl
D.R.R.	Johan de Wee johan.de.wee@politie.nl
PDC Zuid – West	Christian Rappa christiaan.rappa@politie.nl
Landelijke Eenheid.	Ap van der Werf ap.van.der.werf@politie.nl
Handhaving – Stadsbeheer. Gemeente Rotterdam.	Hans van der Geest jcj.vandergeest@rotterdam.nl
Handhaving Gemeente Schiedam	Remco Navarro rf.navarro@schiedam.nl

Van de voorzitter *(door Ton Rappa)*

Dag IPA-vrienden

Wie had het ooit kunnen verwachten. Het Corona virus, ook wel technisch COVID 19 genoemd, heeft het voor elkaar gekregen een pandemie te worden met ongekende gevolgen. Sinds het uitbreken en de gevolgen is nagenoeg de hele wereld ontwricht. We zijn gegijzeld.

Niemand uitgezonderd heeft in deze periode minder of meer met aan de gevolgen Corona te relateren problemen van doen. Gepensioneerden die thuis zitten kunnen op basis van leeftijd risico, nagenoeg geen contact hebben met kinderen of kleinkinderen. Werknemers bij grote bedrijven werken gedeeltelijk, maar als het kan thuis. Dan te bedenken alle werknemers die door inkomsten achteruitgang onderneming ontslagen zijn. Te denk valt ook aan mensen waarvoor een noodzakelijk operatie gepland stond, deze vooruitgeschoven is. Zelfs een diagnose bezoek huisarts. Wat zijn verder nog de gevolgen op lange termijn. Ik noem slechts een klein aantal voorbeelden van de legio die er zijn. Ik blijf positief. Ik heb ook op Facebook aangegeven. Wij zijn sterk maar moeten hier in deze situatie gedisciplineerd mee om blijven gaan. De kracht om te slagen ligt bij ons.

Terug naar ons. Tim heeft er al over gesproken. Onze vertrouwde uitgever is er mee gestopt. Van beide kanten was dit best verdrietig. De laatste tijd had ik een fijn en goed contact met Lodi Houter. Het afscheidsbezoek was ondanks de luchtigheid daarom beladen.

Lodi straalde naar ons nog steeds enthousiasme uit. Daarom denk ik dat hij er zeker van heeft wakker gelegen. Helaas. Lodi bedankt voor de fijne jaren die je ons hebt gegeven voor jou hartelijkheid, maar vooral bij het maken/drukken en verspreiden van ons IPA-lifblad.

De kwaliteit was uitstekend. Het gaat jullie qua gezondheid goed.

Daar zit je dan met goed fatsoen. Geen uitgever meer. Wat nu. Hoe gaan wij onze leden informeren. En dan met onze plannen ook nog zo update mogelijk. Gelukkig hebben wij een netwerk. Tijdens een belronde contact gehad met de voorzitter IPA Nijmegen-Arnhem. Die kwam met uitgeverij Clappers & Vlieger Media. Het bedrijf verzorgde naar tevredenheid voor hen het IPA-magazine. Een telefonisch gesprek gevolgd door een persoonlijk onderhoud bij mij thuis werd gemaakt.

Paul en Michel van het gelijknamig mediabedrijf bleken gedreven persoonlijkheden te zijn.

Na een heldere en duidelijke uiteenzetting over wat willen wij en wat kunnen zij leveren, werd dit bij monde van Paul uitstekend in-/ aangevuld. Hun ervaring van jaren kwam hierbij goed naar voren. Het was een inhoudelijk positief gesprek. Voor mij anders dan voor Tim ook een nieuwe ervaring met een uitgever. Afspraak gemaakt. Ik zal het overige bestuur inlichten dat wij positief zijn om met Paul Clappers en Michel Vlieger Media in zee te gaan. Inmiddels heeft het bestuur haar goedkeuring gegeven. Dus IPA-vrienden. Bij het lezen van mijn bericht heeft u de eerste uitgave dit jaar, een special, van onze nieuwe uitgever op uw deurmat liggen.

Servo Per Amikeco

J.M.A (Ton) Rappa
De voorzitter / Rotterdam
International Police Association
Netherlands Section
+ 31 (0)622072076

Bezoekje aan Lodi Houter *(door Tim Dekker)*

Donderdag 14 mei, midden in de coronacrisis, gingen Ton Rappa en ik naar Nijkerk. Wij wilden het afscheid nemen van de uitgever van het blad van IPA-Rotterdam, niet zomaar voorbij laten gaan. Ton kwam mij ophalen met zijn auto. Zijn vrouw Marijke had de hele ochtend zitten naaien aan twee mondkapjes, want we zaten, ondanks dat de auto van Ton behoorlijk groot is, binnen een afstand van 1,5 meter van elkaar. Op het moment dat wij op de Rijksweg A12 reden werd Ton gebeld door Marijke en werd hem gevraagd of hij niet iets vergeten was. Helaas, ondanks de huisvlijt van Marijke die morgen, was Ton de mondkapjes vergeten. Terugrijden had geen zin, dus toch maar doorgereden zonder deze kapje. Het praat overigens veel makkelijker. Ook in die tijd mocht je gewoon met twee personen in de auto zitten.

Na een goed uurtje kwamen op de Jan Steenhof in

Nijkerk. Daar werden we ontvangen met koffie en gebak. Lodi Houter zat direct op zijn praatstoel. Zijn caravan stond al klaar op de oprit. Hij zou diezelfde week nog met vakantie gaan. Vakantie met de caravan, dat is iets wat Ton, Lodi, onze echtgenotes en ik met elkaar delen. Nadat Lodi nog eens had uitgelegd, waarom hij de stekker uit Publiekatieburo United had getrokken. Hij had inmiddels de AOW-leeftijd bereikt en door de coronacrisis liep niet alles zoals hij wilde. Eigenlijk had hij nog enkele jaren door willen gaan, dan zou ook zijn echtgenote met pensioen zijn.

Ondanks dit alles en het "probleem" waar wij als IPA-Rotterdam in terecht waren gekomen zijn wij met warme gevoelens uit elkaar gegaan en konden wij hem namens IPA-Rotterdam enkele kleine herinneringen overhandigen.

Mode met een missie (bron Opportuun)

Politieagent Marco den Dunnen is één van de breinen achter koffiemark Heilige Boontjes waar onder meer ex-gedetineerden en jongeren met problemen werken, om op het rechte pad te blijven. Naast de boontjes is er inmiddels een grandcafé in een voormalig politiebureau in

Rotterdam, hebben diverse grote partijen koffieautomaten staan van het merk en roemt minister-president Mark Rutte hun aanpak. Niet gek dat de creatieve geesten achter Heilige Boontjes broedden op uitbreiding. Die kwam er: een kledinglijn.

“Vroeger had je United Colors of Benetton,” vertelt Marco. “Dat waren mooie shirts, mét een boodschap. Wie ze droeg, stond open voor diversiteit. Dat willen we met Hedone (spreek uit: Heedoon) ook; mooie kleding produceren met een boodschap.”

De politieman kwam op het idee terwijl hij in Rotterdam-West verschillende jeugdgroepen in kaart bracht. Jongeren die vaak schulden hadden en wier ouders moeilijk rondkwamen. “Maar die wel dure merkkleding droegen, zoals een jas van een paar honderd euro. Je vraagt je dan af hoe ze aan die kleding komen.”

Den Dunnen's beeld werd steeds scherper: Een groep jonge jongens uit de onderklasse van de samenleving, die rijk willen worden en dat het snelst willen realiseren door te dealen. En van het geld kochten ze vervolgens mooie kleding.

De kleding is vaak wel eerlijk verkregen. Den Dunnen: “Ze kopen het in de winkel, dat geeft status. Je loopt met het tasje van de winkel en je post het bonnetje op social media gepost, om te showen.” Die hele gedragswijze bracht hem bij Hedone. “Er zijn verschillende merken die status als boodschap afgeven onder die groep. Jassen of schoenen moeten van een bepaald merk zijn. Dus,

zou het niet tof zijn om een modemerken neer te zetten dat ethiek uitstraalt? Waarmee de consument een tegengeluid laat horen; door Hedone te dragen laat je zien dat je geen onderdeel wil zijn van het snelle (drugs) leven.”

Makkelijker gezegd dan gedaan. Samen met Ishan Ahmadali, beleidsmedewerker van het Functioneel Parket, is Den Dunnen gaan schrijven. Vervolgens haakte een jonge ontwerper aan en een enthousiaste ondernemer, maar die haakten ook weer af. Ondernemer Ward Nicolaas sloot aan. Met zijn creatieve bureau “Friends for brands” hielp Ward met het verder ontwikkelen van Hedone. Uren hebben ze gewerkt, de lijn is er. Maar nu moeten de fondsen worden aangeschreven, want kleding produceren kost geld. En daar lopen de enthousiastelingen tegen een muur op. “Investeerders zijn vooral gericht op succes. Dat zagen we bij Heilige Boontjes ook: wij hadden het idee, niemand wilde investeren. Nu we succesvol zijn staan de grote klanten daar in de rij.”

Hij vindt het vermoeiend, maar zet door. Vooral omdat hij in de kledinglijn gelooft. “Ik hoop dat we in de toekomst verschillende collecties kunnen lanceren. Nu zijn het nog t-shirts, truien en sweatpants. Maar wat dacht je van jurkjes? Of een mooie hoofddoek? Of een lijn waarin je andere culturen terugziet; iets met een Afrikaanse print of zo. The sky is the limit. Maar ik ben gelukkig als mensen het willen hebben en kiezen voor Hedone, om een tegengeluid te laten horen. Hedone draag je niet als je de drugscriminaliteit een positief hart toedraagt, of wanneer het je koud laat dat jouw grammetje coke levens verwoest. Je zegt: ‘Ik ben tegen de wereld die drugs in stand houdt en de levens die het –op elk level– verwoest’. Hoe tof zou het zijn als die boodschap door heel Nederland wordt uitgedragen?”

Den Dunnen lacht: “Eerst die kleding maar eens bij de Bijenkorf in de schappen zien te krijgen.”

1 meter 50 centimeter in diensttijd (door Johan Spinhoven)

Voordat ik met mijn column verder ga. Er is een nieuwe uitgever gevonden en de voortgang van IPA-blad Rotterdam is hiermee gewaarborgd. Niet alles moeten we op : "het is corona" gooien!

Trouwens die 1.50 meter afstand is overgenomen vanuit het leger, mag best eens worden toegegeven vanuit Den Haag!

Afstand van 1.50 meter:

Luister en huiver, hoe vaak ik op 1.50 meter heb gestaan wil je niet weten, mits je bij de Kmar werkzaam was. "Peloton geef acht, naar rechts richten" 1.50 meter! Omkleden en met de sportinstructeur naar de atletiekbaan. Jo int Veld.: "Jongens geef elkaar de ruimte, hou tussen degene die voor je loopt minstens 1.50 meter afstand". Op naar de speedmars. Samen met een collega de Bren/Mag (mitrailleur) op 1.50 meter achter elkaar rennend vasthouden.

MLV afleggen (o.a. zwemmen en daar de "houten" karabijn 1.50 meter hoogte drooghouden. Degenen die nu thuis zitten te meten, met uitgestrekte linkerarm en dan de karabijn de hoogte in). Vervolgens "aanschuiven" in de mess, manschappen , later onderofficier en officiersmess. De dienstdoende hofmeester: "Gaarne 1.50 meter afstand houden tot elkaar".

Dit alles op het Opl. Centrum te Apeldoorn!

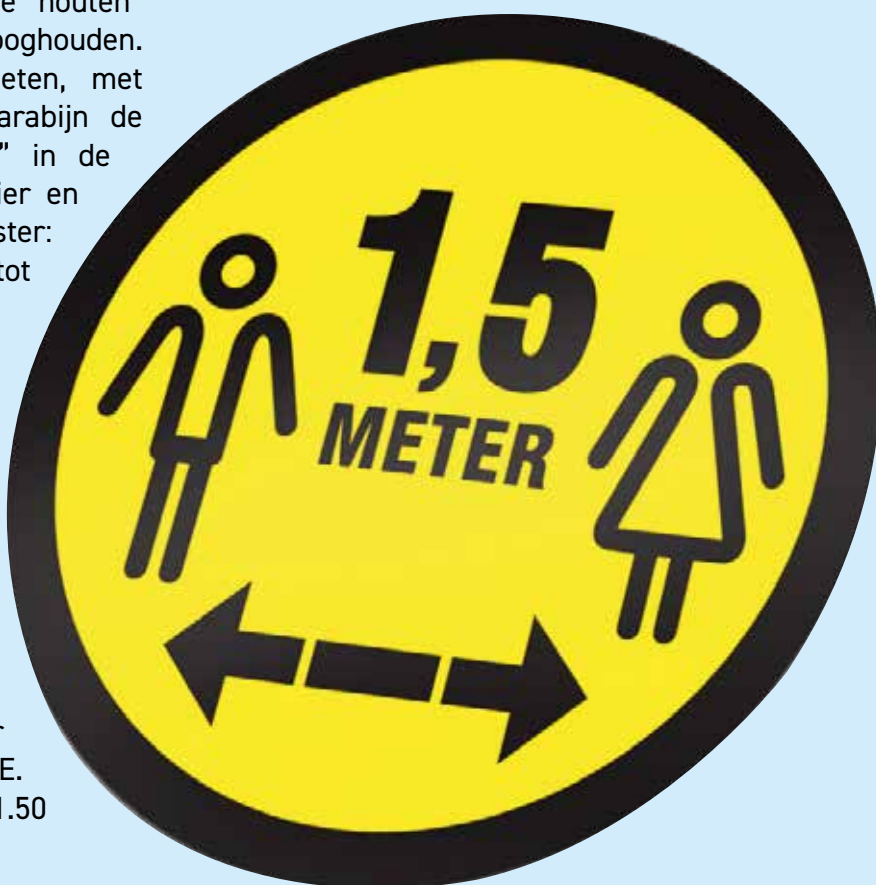
Daarna op de "plank" als beveiliging op Soestdijk, plank: 1.50 meter bij 1.50 meter. Brigade Kmar Brielle, ken je mijn column nog over de paspoortcontrole in de Europoort? Balie van de paspoorten controle (immigration) bestickering : 1.50 meter breed. Als groepscommandant bij M.E. (Geen woning geen kroning: schild van 1.50

meter, de lange wapenstok, wat denk je?.....1.50 meter).

Last but not least na diensttijd een "kopstoot" nemen. Twee kratten bier. O ja hoogte van de kratten in totaal was 1.50 meter. (oké er hoort fles jenever bij, door mijn "bevriende relatie" met de slijter betaalde ik 1.50...nee dit keer geen meter, maar f 1.50

Ik liep dan met een big smile terug naar de Brigade Brielle op de Markt. Ik zag dat de brigadecommandant Leen Klaassen boven zijn gordijntjes, die 1.50 meter hoog waren naar me keek en zelf de deur opende. Nog even de twee VW-combi's (heb het over 1977 he!!) op de parkeerplaats zetten met tussenruimte van.....1.50 meter.

Het is helaas coronatijd, maar wat heb ik een profijt gehad van die 1 meter en 50 cm bij de Kmar. Blijf allen gezond. Groetjes Johan Spinhoven, eventuele reactie mailen: mjsports.nl@gmail.com

Strafrechtspraak in tijden van corona *(bron Opportuun)*

“Het is een stuk grimmiger geworden in de huizen van de bewaring door de coronamaatregelen. Familiebezoek is niet meer mogelijk en arbeids- en recreatiemogelijkheden zijn ingetrokken.” Dat zei een strafpleiter in een pleidooi waarom de voorlopige hechtenis van zijn cliënt geschorst zou moeten worden.

Ten tijde van het afsluiten van deze tekst was Nederland volop in de greep van het coronavirus. Dat geldt zeker ook voor de strafrechtspleging. Het OM, de rechtspraak en de advocatuur en aanpalende instanties zoals de reclassering en de penitentiaire inrichtingen proberen al improviserende het werk zoveel mogelijk door te laten gaan.

Aan de zijde van de verdachten wordt het virus vaak in stelling gebracht om rechters in hun voordeel te laten beslissen. Een voorbeeld is de voorlopige hechtenis. Omdat opsporingsonderzoeken door het virus langer duren, zou het buitenproportioneel zijn om een cliënt ten behoeve van het onderzoek vast te houden. Dat betoogde een raadsman voor de rechtbank Noord-Holland. De rechtbank vond het echter te vaag welke gevolgen de coronacrisis voor een individuele strafzaak zou hebben en hield de man gewoon vast. Ook de kans op besmetting in een penitentiaire inrichting was geen reden verdachten op vrije voeten te stellen. Het gerechtshof Den Haag had in dit verband voldoende vertrouwen

in de maatregelen die het gevangeniswezen had genomen.

Het is duidelijk dat de coronacrisis in korte tijd het nodige heeft omgewoeld in de wereld van de strafrechtspleging.

Ook de cliënt van de advocaat die over ‘grimmige huizen van bewaring’ had gesproken, moest achter de tralies blijven. De rechtbank wilde op zich wel aannemen dat detentie in een aantal gevallen zwaarder was geworden. Maar de rechtbank vond wat verdachte ten aanzien van zijn persoonlijke omstandigheden naar voren had gebracht te weinig concreet. De algemene zorg over de uitbraak van het coronavirus in relatie tot het detentieregime was onvoldoende om de hechtenis te schorsen.

Dat was de Nederlandse detentiesituatie, maar hoe zat het wanneer de verdachte riskeerde in een gevangenis in Noord-Italië terecht te komen, op dat moment de brandhaard van het virus in Europa? De rechtbank in Brescia had aan Nederland overlevering gevraagd van een Albanees die verdacht werd van het organiseren van drugstransporten. De raadsman verzette zich tegen overlevering vanwege de toch al slechte detentieomstandigheden in Italië. Die zouden die nu verergerd zijn door opstanden en ongeregelheden als gevolg van de in de gevangenissen getroffen maatregelen tegen de uitbraak van het coronavirus. De officier van justitie vertelde dat zij van de Italiaanse overheid de garantie had gekregen dat de Albanees niet in een van de 16 als zeer problematisch bekendstaande inrichtingen zou worden opgesloten. Wat het virus betreft liet zij weten dat het Internationaal Rechtshulp Centrum van het OM in voortdurend contact stond met de Italiaanse autoriteiten. Wanneer op het moment dat er feitelijk overgeleverd zou worden, dat onverantwoord zou zijn, zou het IRC tot uitstel besluiten. De rechtbank was voldoende gerustgesteld en stond de overlevering toe.

Strafrechtspraak in tijden van corona

Een ander discussiepunt was het feit dat veel zittingen als gevolg van corona zo georganiseerd werden dat partijen niet meer fysiek aanwezig waren, maar per e-mail hun standpunten naar voren mochten brengen. De raadsman van een verdachte wiens verzoek tot schorsing van de voorlopige hechtenis zo behandeld werd, betoogde (per e-mail) dat geen sprake is van een eerlijk proces. De zitting was immers niet openbaar. Hij schreef dat zolang mensen nog wel naar de supermarkt mochten, niet viel in te zien waarom het strafproces niet door zou kunnen gaan, desnoods via een videoverbinding. De rechtbank legde uitvoerig uit waarom er op dat moment nog onvoldoende apparatuur was om met beeldbellen een digitale zitting te houden. De rechtbank vond dat in die overmachtsituatie de gevolgde procedure voldoende controleerbaar was en verdachte ruim in de gelegenheid was gesteld

om zijn standpunt naar voren te brengen. Die reactie kreeg ook de verdachte die betoogde dat de schriftelijke behandeling van zijn verzoek tot schorsing van de voorlopige hechtenis in strijd was met de in de Grondwet vastgelegde openbaarheid van terechtzittingen.

Het is duidelijk dat de coronacrisis in korte tijd het nodige heeft omgewoeld in de wereld van de strafrechtspleging. Misschien kijken we ooit met nostalgie terug naar 2014. Toen veroordeelde de rechtbank Oost-Brabant een jongeman tot 260 dagen jeugddetentie omdat hij een brandende molotovcocktail door het woonkamerraam van een huis had gegooid. Het feit dat hij daarvoor een coronaflesje had gebruikt werkte niet eens strafverhogend.

Geweld en agressie *(bron Eenheid Rotterdam)*

Geweld en agressie tegen politieambtenaren is onacceptabel en wordt niet getolereerd.

Afgelopen weekeind heeft voor ons basisteam helaas in het teken gestaan van geweld richting de collega's. Bij twee afzonderlijke incidenten zijn drie collega's gewond geraakt. Bij het eerste incident

was er sprake van geweld binnen het gezin en moest de agressor aangehouden worden. Deze had hier duidelijk geen zin in en verzette zich hevig. Hierbij heeft een van onze collega's onder andere een gekneusde oogbal opgelopen.

Bij het andere incident moest ook een verdachte aangehouden worden welke zich aan zijn staande houding had onttrokken. Ook deze verdachte verzette zich zo hevig dat twee collega's met gekneusde pols en duim zich onder medische behandeling moesten stellen.

Beide verdachten zijn ingerekend en zullen zich niet alleen voor het strafbare feit, maar ook voor het geweld en verzet wat zij tegen de politie hebben gepleegd, moeten verantwoorden.

Lieve oma

Als ik wel eens wat pesterig het klimmen der jaren ter sprake breng, reageert mijn vrouw altijd nogal snibbig met: "Je kan zien dat ik geen twintig meer ben, maar ik voel me nog achttien".

Hiermee scoort ze toch steeds een punt. Ook ik heb geen ouderdomsgevoel (zo dat al bestaat) tussen mijn oren. Alles gaat toch nog net zo goed als vroeger. Alleen heb je voor sommige dingen wat meer tijd nodig. Dat is alles. Alles bij elkaar genomen is het bij mij thuis een enigszins besmet onderwerp, maar dit terzijde.

Op de dag dat de jarenteller van mijn vrouw weer een cijfertje was doorgeschoten, waren de twee kleinkinderen komen opdraven om oma te feliciteren. Van Jantje Smits' tophit "Lieve oma" werd een zeer vrije versie ten gehore gebracht. Gekomen bij "Ik hou alleen van jóúúúhoúúúw" viel het geluid abrupt weg en volgde de mededeling: "Verder weten we het niet", waarna oma door een ieder een pakje in de hand gedrukt kreeg. Oma had echter niet de gelegenheid de pakjes te openen. "Ik heb dorst oma", verkondigde d'éeen. "Ik ook" echode d'ander. Oma openbaarde, dat ze wel wat lekkers hadden verdiend nu ze zo mooi hadden gezongen en zij verdween in de richting van de keuken, waar de ongeduldige nazaten reeds in de koelkast een keuze uit de voorraad vruchtendrankjes stonden te maken. Vervolgens werden uit de taartdoos de grootste stukken slagroomgebak gevist. Aan tafel gezeten, vielen de feestgangertjes er op aan alsof ze dagen lang niets te eten hadden gehad. Voor alle zekerheid hield oma een nat washandje en een vochtig vatendoekje paraat voor het geval er slagroom op een plaats terecht zou komen waar het absoluut niet thuis hoorde.

Halverwege de mond van de kleinzoon stopte plotseling een slagroomtransport. Er was duidelijk een probleem. "Nou ben je wel heel oud hè oma?" kwam de aap een beetje uit de mouw. Nu zijn in kinderogen oma's altijd verschrikkelijk oud en aan dat voorstellingsbeeld valt niet te tornen. Oma probeerde het dan ook niet. "Ja, oma is heel oud hoor!" zei ze wijselijk. De kleinzoon knikte maar was nog niet voldaan. "Nu ga je zeker wel gauw dood hè?" kwam de aap verder uit de mouw.

Nu bleek weer eens dat oma's zeer ervaren zijn in de omgang met kinderen. Terwijl de ouders met stokkende adem binnen hun referentiekader naar een passende oplossing zochten, reageerde oma direct: "Nou nee hoor, ik ga nog lang niet dood. Ik wil nog heel veel jaartjes bij jou en je zusje blijven. Dat mag toch wel, hè schattebout van me?"

Er werd ijverig van "ja" geknikt en terwijl het slagroomtransport weer voorzichtig in beweging kwam toverde schattebout de hele aap uit de mouw: "Jippieeee, dan kan ik nog heel wat keertjes taartjes komen eten!!" jubelde hij. Hier had zelfs oma niet van terug.

Toen ik later mijn vrouw vroeg hoe het kwam dat ze zomaar erkende oud te zijn, wilde ze er niet veel woorden aan vuil maken. "Dronken mensen en kinderen spreken nu eenmaal de waarheid. Daar moet je je niets van aantrekken" aldus haar wat snerende reactie.

Ik ging maar een kruiswoordpuzzel opzoeken. Ik kan nog steeds niet tegen die vorm van vrouwenlogica opboksen. Ik doe daarvoor dan ook al lang geen moeite meer. Ik heb ermee leren leven.

Cees Reinhard
Uit: V.G.H.P. Journaal

Henk zus, Henk zo *(door Piet Kats)*

Mijn collega Leo en ik krijgen de vraag of we een vrouw op leeftijd willen assisteren, omdat haar man uit bed gevallen is. We zullen "Henk" na deze avond nooit meer vergeten.

Op de 8e verdieping van een flat wordt door een oude mevrouw van rond de tachtig jaar opengedaan. Vrijwel direct begint ze te ratelen dat Henk uit bed gevallen is en Henk op de grond ligt. Henk kan zelf niet opstaan. Elke zin begint ze met "Henk", de naam van haar man. Vrijwel geen speld krijgen we ertussen, als we bij de oude man gaan zitten. We proberen erachter te komen of hij zich bezeerd heeft en of hij zich wel lekker voelt. Achter onze rug worden onze vragen herhaald. Henk, de politie vraagt of je je bezeerd hebt. Henk, de politie vraagt of je je wel lekker voelt.

Leo en ik kijken elkaar en schieten in de lach. We tillen Henk op en leggen hem op zijn bed. Maar Henk is opvallend stil. Normaal gesproken zouden we hierna de woning verlaten en Henk met zijn kakelende vrouw achterlaten.

Maar de blik van Henk en zijn grauwe gezicht baren ons zorgen. Als we aan zijn vrouw vragen of Henk bekend is met hartproblemen, wuift ze dit weg en

zegt ze dat Henk gewoon een beetje ziek is. Ik pak Henk zijn hand beet en kijk hem aan. Ik kijk in een stel angstige ogen.

We besluiten een ambulance te waarschuwen, zodat er toch even naar hem gekeken naar worden. Dan is het huis te klein. Ze wordt zowaar boos op ons en we mogen absoluut geen ambulance waarschuwen. Wat moeten de burens wel niet denken?

Ik raak geïrriteerd over al die "Henken" en zeg tegen haar dat ze dit keer eens een keer naar ons mag luisteren.

Als de collega's van de ambulance komen en Henk op de monitor aansluiten, zie ik hun zorgelijke blik. Ze vermoeden dat Henk een flink hartinfarct heeft gehad en besluiten hem met spoed te vervoeren.

We waarschuwen de dochter van de oudjes en brengen de vrouw naar de spoedeisende hulp.

Onderweg terug naar het bureau kijken we elkaar aan en schieten in de lach.

De volgende middag belt Leo, uit belangstelling, even naar de vrouw hoe het met "Henk" verlopen is. De grijns van Leo verdwijnt plotseling en verandert in een serieuze blik. Ik hoor Leo zeggen: "gecondoleerd!".

Hij blijkt de dochter aan de lijn te hebben die vertelt dat haar vader de afgelopen nacht is overleden. Ze bedankt ons er hartelijk voor dat we de ambulance erbij geroepen hebben; ze heeft haar vader nog kunnen spreken.

Na afloop van dit telefoongesprek maakt de humor plaats voor ernst. Tja, zo kan het helaas ook aflopen.

Fris je verkeerskennis op (bron VVN)

Hoe zit het met de verkeersregels. Weet jij het nog precies? En ben je op de hoogte van de nieuwste verkeersregels en verkeersborden? Ontdek binnen 2 minuten met onze online verkeerstest of je nog helemaal bij bent. Of geef je op voor een VVN Opfriscursus in jouw buurt.

Waarschijnlijk is het al wat jaren geleden dat je je rijbewijs hebt gehaald of een verkeersdiploma. Ondertussen is het verkeer drukker geworden en zijn er veel nieuwe vervoersmiddelen op de weg bijgekomen. Is jouw verkeerskennis nog helemaal up-to-date? Als verkeersdeelnemer is het belangrijk dat je weet wat de (nieuwste) verkeersafspraken zijn. Als automobilist, fietser, voetganger of scootmobielgebruiker. Zo doe je veilig mee aan het verkeer.

Online opfriscursus

Met de online opfriscursus kun je je kennis testen per weggebruiker: automobilist, fietser, scootmobielgebruiker of voetganger. De korte verkeerstest per weggebruiker heeft 8 vragen. Bij de uitgebreide test beantwoord je 24 vragen en krijg je meteen een toelichting. Aan het eind van de online verkeerstest zie je meteen op welk onderdeel je goed of minder goed scoort. En kun je oefenen op onderwerpen zoals snelheid, kruisingen of rotondes. Wist je trouwens dat er op de website 500 verkeersvragen staan en dat al 600.000 mensen de online opfriscursus hebben gedaan?

Opfriscursus in de buurt

Kun je wel wat hulp gebruiken bij het opfrissen van je verkeerskennis? Dat kan. Overal in het land organiseren we VVN Opfriscursussen. Voor automobilisten, fietsers en scootmobielgebruikers. Ook in jouw buurt. Je vindt al onze cursussen in de agenda.

Met een kleine bijdrage doe je hier aan mee. De VVN Opfriscursus bestaat uit 2 bijeenkomsten van elk ongeveer twee uur. De verkeertheorie wordt uitgelegd door een WRM-gecertificeerde leraar (Wet Rijonderricht Motorvoertuigen). Of leg hem je verkeersvragen voor. Naast de theorie is er ook een praktijkonderdeel.

Praktijkrit

Fietsers en scootmobielgebruikers kunnen op dezelfde dag als de theoriebijeenkomst meedoen aan een praktijktraining. Wil je als automobilist je rijvaardigheid vrijwillig laten testen, dan maak je hiervoor een aparte afspraak. Een ervaren rijinstructeur rijdt dan met je mee in je eigen auto en geeft tips. Een rijvaardigheidsrit is vrijblijvend, het heeft geen gevolgen voor je rijbewijs. Het gaat er om goede en slechte gewoonten in kaart te brengen, die er langzaam zijn ingeslopen. Alle Opfriscursussen van Veilig Verkeer Nederland hebben een informatief karakter en zijn dus geen examen. In veel gevallen is de cursus gratis, dankzij subsidie van de gemeente.

Hoe vies kan het zijn *(door Arthur van der Vlies)*

Het is een wat sombere dag. Niet koud, maar wel bewolkt. Ik heb een jonge collega bij me die net begonnen is met zijn stage in de surveillancedienst. Het is een rustige ochtend en er is geen enkele melding binnengekomen. 'Het zal wel niets meer worden', mopperen we. Hier komen we echter snel van terug; de jonge collega krijgt de vuurdoop.

Via de mobilfoon in de surveillanceauto worden we opgeroepen door de meldkamer: of we even de collega's van de ambulancedienst kunnen helpen in een woning. Vaak gaat het dan om het tillen van een oudere die uit bed gevallen is of om iemand die niet mee wil naar een psychiatrisch centrum. Voor ons niet zo bijzonder. Aangekomen in de straat zien we dat de ambulance er al staat. We stappen uit en lopen naar de deur van de portiek die op een kiertje staat. Meestal doen hulpverleners even een matje tussen de deur, zodat de volgende hulpverleners zo door kunnen lopen. We lopen de trap van de portiek op en worden daar opgevangen door een van de collega's van de ambulance. Hij trekt een verschrikkelijk vies gezicht en roept: 'Ah, jullie komen helpen? Fijn!' Zijn gezicht spreekt boekdelen. Een ander roept: 'Trek even dubbele handschoenen aan, stop je broekspijpen in je sokken en kijk vooral uit waar je loopt!'

Dit betekent niet veel goeds. We lopen met de ambulancebroeders naar boven en nog voor ik bij de woning ben, ruik ik al een hele vieze doordringende

lucht. Ik ga met mijn collega de woning binnen, die nog veel viezer is dan dat ik ooit had kunnen denken, en hij begint te kokhalzen. Het scheelt niet veel of hij moet braken. Meestal moet je even flink ademhalen en diep inademen en wen je meestal snel aan de lucht, maar deze lucht is zó smerig.

We komen in een gangetje terecht en de woning is zo vies dat je de muren, deuren en de vloer niet wil aanraken. Maar ja, je moet verder naar binnen. Ik ken dit soort woningen wel; het zijn typische junken-woningen. Alles is te vies om aan te pakken. In de woonkamer staat een jongen van een jaar of 13. Gewoon een leuke knul als de meeste andere jongens van die leeftijd. We lopen met de ambulancebroeder richting slaapkamer waar het een grote bende is en nog viezer dan de rest van de woning. Het ruikt er naar stront en urine en bij het bed zit een andere collega van de ambulance. Ergens op het bed, tussen een hoop troep, ligt blijkbaar een man. Het hele bed zit onder de poep en de urine en het is een grote bruine smurrie, met ook nog bloed ertussen. Ook de muren van de slaapkamer zitten onder diezelfde smurrie. Alles zit eronder. De man die op het bed ligt, zit helemaal onder zijn eigen ontlasting, urine en bloed en is slecht aanspreekbaar. Hij reageert niet op onze aanwezigheid en ook niet op de prikkels die we geven.

Uit het verhaal van de jongen blijkt dat dit zijn vader is en dat hij verslaafd is aan verdovende middelen. Hij vond zijn vader op bed, maar die reageerde niet en in paniek belde hij de ambulance. Die paniek was begrijpelijk. Waarschijnlijk had de man een verkeerd middel gebruikt en was hij in een slechte trip terecht gekomen.

De ambulancebroeders doen er alles aan om de man weer bij te brengen. Uiteindelijk lukt het, maar de man spreekt alleen maar wartaal en probeert zich overal aan vast te pakken. Dat is nu net weer niet de bedoeling en ik ben blij dat ik mijn dubbele

Hoe vies kan het zijn

handschoenen aanheb. Mijn jonge collega probeert zich bezig te houden met de zoon van de man. Hij staat nog echter nog steeds te kokhalzen en ik hoor hem zachtjes zeggen: 'Dit is gewoon te smerig voor woorden'. Wen er maar aan, het kan nog veel viezer, denk ik bij mezelf.

Het lukt ons om de man overeind te krijgen, maar er komt nog geen zinnig woord uit. Hij kan niet vertellen wat hij gebruikt heeft en hoe lang het heeft geduurd voor hij weer bij kennis kwam. Nu zie ik pas goed hoe vies de man is. Hoe kun je jezelf zo vervuilen en het niet meer merken? Hij wil zijn handen in zijn mond steken en dat kan ik nog net voorkomen. Ik ben blij dat ik dubbele handschoenen heb aangetrokken.

De man staat inmiddels en de ambulancebroeders willen hem meenemen naar het ziekenhuis. In deze portiekwoning is echter geen lift en we moeten vier verdiepingen naar beneden. De brancard kan niet naar boven omdat trappen te smal zijn en we de draai niet kunnen maken. We moeten dus lopend naar beneden, lopend!

We zoeken nog even naar schone kleding, zodat hij een beetje menselijk naar beneden kan, maar

er is niets te vinden dus hij moet zo mee. De man staat zo onvast op zijn benen dat we hem moeten ondersteunen en we waggelen richting trap. Daar aangekomen komt er ineens leven in de man en dreigt hij zich los te trekken. Ik dirigeer mijn collega naar voren, zodat hij voorkomt dat de man van de trap valt. Ik heb zelden iemand zo'n vies gezicht zien trekken en moet er, in mijzelf, om lachen. We zijn nog geen twee treden onderweg of de man maakt een miststap en probeert mijn collega te omhelzen, maar die weet nog net een stapje opzij te doen en kan de vieze handen ontwijken. Ik moet zeggen, hij doet het heel gracieus. Na het volbrengen van de lange afdaling, kunnen we de man op de brancard leggen en wordt hij naar het ziekenhuis gebracht.

Ik heb nooit meer iets van de man gehoord en ook niet van zijn 13-jarige zoon. Soms horen wij, als politie, niets meer over de afloop. We krijgen regelmatig te maken met mensen die heel vies zijn en zijn bereid die te helpen. En ook al staan we soms te kokhalzen, we doen het wel. Mijn respect gaat uit naar de mannen en vrouwen van de ambulance, die dit soort dingen vaker tegenkomen.

Een nieuw begrip is toetreden tot onze taal en onze rechtspraak. Het woord verspreidt zich als een virus via het arrestantenbusje naar de politiecel en de verhoorkamer, om uiteindelijk in de rechtszaal juridisch ontleed te worden. Coronahoester. Veel voorkomende mutatie: coronaspuger.

De politierechter is uitgeweken naar de statige Groesbeekzaal van het Paleis van Justitie in Arnhem. Hier is anderhalve-meter-rechtspraak mogelijk, en anders zijn er altijd nog de in allerijl aangebrachte plexiglas schermen. Er zijn uitsluitend togadragers bijeen. De verdachten zitten voor een camera. Vanuit het huis van bewaring dragen ze bij aan de ontwikkeling van nieuwe jurisprudentie rondom 'dreigen met een misdrijf tegen het leven gericht'. Niet dat ze daar trots op zijn. De notoire winkeldief zegt dat het door de cocaïne kwam: 'Anders zou ik nooit met zo'n ziekte spotten.' Maar onder invloed griste hij een printer weg en verzekerde zich van een vrije doortocht door de winkelmedewerker in het gezicht te hoesten.

Nederland telt momenteel 17 miljoen virologen. De witte jas is zo verruild voor een toga en het werkterrein verlegd van het laboratorium naar de zittingszaal. De viroloog-advocaat betoogt dat van 'bedreiging met een misdrijf tegen het leven gericht' door de winkeldief geen sprake kan zijn, nu het slachtoffer een gezonde jongeman is. De viroloog-officier weerlegt dat: 'Er moet een redelijke vrees voor overlijden ontstaan. Het is niet zo dat er helemáál geen jonge mensen

overlijden aan corona.' De viroloog-politierechter vindt dit gezien het 'voortschrijdende inzicht rond het virus' een gerechtvaardigde conclusie. Twee winkeldiefstallen en een intimiderende hoestbui leveren een celstraf van zes maanden, waarvan de helft voorwaardelijk, op.

De man die de ruiten insloeg van een vakantiehuisje waar hij even tevoren met een prostituee een fles whisky had genuttigd, wijdt het onbezonnen gebruik van het C-woord aan de drank: 'Ik herken mezelf hier helemaal niet in, ik schaam me kapot.' Maar onder invloed beet hij de agenten die hem afvoerden toe: 'Als jullie mij handboeien omdoen dan bespuug ik jullie. Ik heb corona.' Een spuugmasker voorkwam niet dat de 'spetters spuug en klodders kwijl' door de politieauto vlogen. De agent die de arrestant in bedwang moest houden, kreeg acht dagen later koorts en hoestklachten. 'Heel zuur', aldus de advocaat, 'maar een bewijs dat mijn cliënt de man heeft besmet, is er natuurlijk niet.' De advocaat ziet daarom geen reden om de schadevergoeding voor de agent te verhogen, maar de politierechter doet er wel een schepje bovenop.

Geen drank of drugs, maar juist 'angst om besmet te worden', voert de derde verdachte aan als verklaring voor zijn handelen. De man kreeg een discussie in een supermarkt over de aankoop van een pakje shag. Een beveiligiger wilde hem naar buiten leiden en legde daarbij de hand op zijn schouder. 'Ik riep: blijf met je poten van me af, want we moeten allemaal anderhalve meter afstand houden', aldus de verdachte. Tot zover een krachtige verwijzing naar de RIVM richtlijnen. Maar meteen gevolgd door het strafbare: 'Ik spuug je in je bek en dan krijg je echt corona.' De verdachte vindt zichzelf geen coronaspuger; 'Maar u bent wel een dreiger' aldus de politierechter. De man incasseert de twee maanden gevangenisstraf. Op voorwaarde dat hij na afloop 'niet opnieuw mee hoeft te doen aan zo'n computerspelletje.' De rechter stelt hem gerust; over twee maanden geen digitale zitting meer. Niet voor deze verdachte.

